

EL LLAC SECRET

Hi havia una vegada a les acaballes del curs, un grup d'estudiants de quart d'ESO que estaven molt aclaparats pels últims exàmens .

Es van passar tota la setmana anterior estudiant per aprovar la tercera avaluació, tots tenien uns objectius i el primer era aprovar.Va arribar el dia dels exàmens i al dia següent van eixir els resultats. Tots els alumnes van anar a veure les seues notes. Els resultats en general van ser positius i tots els alumnes estaven ben contents. Per celebrar la fi del curs i el començament de l'estiu se'ls va ocórrer una idea i van anar a comentar-la al cap d'estudis, a ell li va paréixer una molt bona idea. Volien passar un cap de setmana tots junts i envoltats de naturalesa.

Va arribar el divendres tan esperat. Eren les 9:00 del matí i tots els alumnes de quart ja estaven preparats a la porta de l'institut; amb ells estaven els mestres que els acompanyaven, un d'ells era Juan, el cap d'estudis i l'altra era Claudia, la professora d'història, que es va presentar de mestra voluntària per acompanyar-los.

Ja eren les 9:30 del matí i l'autobús ja hi era a la porta de l'institut. Tots emocionats van pujar i van sortir de seguida per arribar al més prompte possible, ja que hi havia més o menys dues hores de trajecte.

El camí es va fer llarg, però per fi van arribar a la serra Mariola, on acamparien, farien rutes i sobre tot s'ho passarien molt bé, o això pensaven.

Van arribar a les 12 del migdia i de seguit van montar les tendes de campanya i agrupar-se en grups de quatre com farien les feines i la forma de dormir.Van dinar i després tindrien un temps lliure fins a l'hora de les activitats proposades.Els quatre amics que es coneixien des de petits van decidir anar a explorar, agafaren les motxilles per a menjar i se'n van anar a buscar una ruta no molt llarga per estar a l'hora de la primera activitat. Els amics van fer camí, caminaren prou de temps,feren aturades per veure aigua i descansar un poc, i es van posar en marxa.

Al quart d'hora, no veien cap senyal que indicara per on seguia la ruta, així que van decidir tornar cap a la zona d'acampada ja que s'acostava l'hora de l'activitat.

En tornar, Berta va dir que no li sonava haver passar per ahí. No li feren cas i continuaren caminant. Als pocs minuts, Carles va pensar que potser Berta tenia raó, perquè no havien caminat tant per la ruta.

Els quatre amics no sabien què fer ja que aquell no era el camí que els duia fins a l'acampada i van parlar entre ells per pensar alguna solució, tot i que ningú dels quatre no hi tenia cobertura als mòbils.

Es feia de nit, feia més fred i no tenien quasi aigua i van decidir buscar un lloc per refugiar-se. Van caminar durant una estona més i per fi van trobar unes roques que formaven una cova.

A l'acampada ja havien fet dues activitats i, fins ara, els professors no s'havien adonat que faltaven quatre alumnes: Berta, Carles, Sergi i Sandra. Van preguntar als companys per si algú tenia constància d'on estaven o si se n'havien anat a algun lloc i un alumne va dir que li va parèixer vore'ls preparant-se les motxilles.

Aleshores, van pensar que havien sortit del campament per alguna ruta sols, però allò era molt estrany perquè les rutes no eren molt llargues i estaven ben senyalades. Juan i Claudia es van posar histèrics, els trucaven i no donava senyal cap dels quatre mòbils. Van cridar als guàrdies forestals per sortir a buscar-los, els van donar les seues descripcions, però ja era de nit i no tenien els suficients recursos de búsqueda de nit, així que fins al dia següent de matinada no podrien fer res.

Tots els alumnes estaven preocupats, per això s'anul·laren les activitats de nit i els van obligar a dormir.

Els quatre amics no podien dormir ja que hi havia sorolls estranys i molestos, però a la fi es van adormir tots arraulits.

Es va fer de dia, la llum del sol va despertar els amics, no els quedava aigua i van fer camí per un lloc per on no es veia bé la ruta, però volien arribar al campament de seguida.

De sobte, Sandra va cridar que es pararen i escoltaren; així ho van fer, els va parèixer escoltar com fluïa l'aigua per algun lloc, van seguir el soroll i van arribar a un lloc impressionant. Era un llac preciós on hi havia una cascada i un riuet, allí van parar, es van pegar un bany i van omplir les botelles. Mentrestrant, a l'acampada, es preparaven els guàrdies forestals amb gossos. Van sortir ràpidament, Juan els va acompanyar i Claudia es va quedar amb els altres alumnes.

Els gossos buscaven com a bojos pistes dels joves. Van prendre la ruta més propera però passava el temps i no els trobaven.

Després de mitja hora, els joves no sabien què fer, s'enfadaren entre ells perquè cada u volia fer una cosa distinta per tornar al campament. Ho estaven passant realment malament i Sandra va decidir despistar-se un poc dels seus amics ja que duïen moltes

hores junts i s'aclaparava. Es va allunyar i de sobte va sentir uns gossos lladrar. Li va paréixer estrany, però després va pensar que potser els estaven buscant. Va cridar i per fi va veure els guàrdies forestals amb els gossos i Juan.

Van tornar a l'acampada i els mestres els van bonegar perquè no van avisar de la sortida. Aquell cap de setmana no va ser com ells havien pensat.

FI